

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr 15.

15 października 1936 r.

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA:

Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 1936 r. w sprawie oznaczenia liczby wydziałów w Sądzie Okręgowym w Warszawie	137
Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 1936 r. o zwinięciu jednego stanowiska pisarza hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Płocku	138

OKÓLNIKI:

Nr 1814/II. A./36 w sprawie wykładni § 255 regulaminu karnego	138
Nr 1815/II. A./36 w sprawie wpisywania do repertorium skarg na orzeczenia urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich	138
Nr 1816/II. G. S./36 w sprawie wymierzania opłaty za mieszkania służbowe	138
Nr 1817/II. G. S./36 w sprawie dopełniania obowiązku zgłaszania do ubezpieczenia	139
Nr 1818/I. C./36 w sprawie doręczeń pism przez komorników	139

KOMUNIKATY:

w sprawie powierzenia wykonawstwa robót, wchodzących w zakres rzemiosł, oferentom posiadającym karty rzemieślnicze	140
w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych	140

UCHWAŁA Sądu Najwyższego w sprawie art. 135 prawa o notariacie	140
--	-----

POSTANOWIENIE Izby II Karnej Sądu Najwyższego w sprawie wykładni ustawy o amnestii z 1936 r.	141
--	-----

RUCH SŁUŻBOWY:

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	142
---	-----

ADWOKATURA	143
----------------------	-----

BIBLIOGRAFIA	144
------------------------	-----

SPROSTOWANIE	144
------------------------	-----

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 października 1936 r.

w sprawie oznaczenia liczby wydziałów w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Na podstawie § 33 ust. 1 reg. og. wewn. urzęd. sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich z dnia 1 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 905) zarządzam co następuje:

§ 1. Liczbę wydziałów w Sądzie Okręgowym w Warszawie oznaczam na dwanaście (sześć cywilnych — w tym jeden do spraw niespornych, dwa handlowe, trzy karne, karny skarbowy).

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
W. Grabowski

**ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 10 października 1936 r.

o zwinięciu jednego stanowiska pisarza hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Płocku.

Na podstawie art. 271 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 102, poz. 863) zarządzam co następuje:

Zwija się z dniem 1 listopada 1936 r. jedno stanowisko pisarza hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Płocku.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

OKÓLNIK Nr 1814/II.A./36

w sprawie wykładni § 255 regulaminu karnego.

Do wszystkich sądów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że sądy natychmiast po uprawomocnieniu się wyroku zakreślają w repertorium „Kg” te sprawy karne, w których wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono.

Praktyka ta jest sprzeczna z postanowieniem § 255 reg. kar. W myśl § 255 reg. kar. w repertorium „Kg” sprawy zakreśla się dopiero po wykonaniu orzeczenia. Wynika stąd, że zakreślenie spraw skazanych z warunkowym zawieszeniem kary następuje dopiero wtedy, gdy ustaje możliwość wykonania wskazanej kary, a więc po upływie okresu wskazanego w art. 64 k. k., chyba że przed upływem tego okresu sąd zarządził wykonanie kary i skazany karę odcierpiał.

Za takim rozwiązaniem sprawy przemawia nie tylko treść przepisu § 255 reg. kar., lecz także względy celowości. Zakreślenie spraw z dniem prawomocności wyroku pociągnęłoby za sobą konieczność wpisywania tych spraw do repertorium „Kg” jako nowych w razie zarządzenia wykonania kary, co spowodowałoby sztuczne zwiększenie wpływów. Poza tym utrzymywanie tych spraw w ewidencji aż do upływu terminu wskazanego w art. 64 k. k. bądź wcześniejszego odcierpienia kary jest konieczne w przypadkach, gdy warunkowe zawieszenie kary połączone jest z dozorem ochronnym lub obowiązkiem zwrotu szkody, celem umożliwienia sądom zbadania, czy oskarżony dobrze się prowadził pod dozorem, lub czy wykonał obowiązek zwrotu szkody. Zakreślenie tych spraw usunęłoby je spod wszelkiej kontroli z uwagi na to, że regulamin karny, w przeciwieństwie do §§ 161 pkt 9 i 168 reg. prok., nie przewiduje prowadzenia specjalnego terminarza dla spraw tego typu.

Panów kierowników wszystkich sądów prosię o czuwanie nad przestrzeganiem powyższych zasad.

Warszawa, dnia 19 września 1936 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

OKÓLNIK Nr 1815/II.A./36

w sprawie wpisywania do repertorium skarg na orzeczenia urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Do wszystkich sądów okręgowych.

Celem ujednostajnienia praktyki sądów przy wpisywaniu do repertoriów skarg na orzeczenia urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich zarządzam, aby sprawy, wszczęte wskutek takich skarg, wpisywane były do repertorium Ca. Przed numerem porządkowym takiej sprawy należy w repertorium umieścić czerwone litery UR.

Przy wpisywaniu w repertorium należy w tego rodzaju sprawach dokonywać wpisów w odpowiednich rubrykach repertorium, przy czym stronę, która wniosła sprawę do urzędu rozjemczego należy wpisać w rubryce 4 (powód), stronę, która wniosła skargę na orzeczenie urzędu rozjemczego, w rubryce 6 (apelant) itp.

Analogicznie należy postępować przy wpisywaniu do repertoriów skarg na orzeczenia innych sądów specjalnych lub urzędów rozjemczych, rozpatrywanych przez sądy okręgowe.

Warszawa, dnia 30 września 1936 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

OKÓLNIK Nr 1816/II.G.S./36

w sprawie wymierzania opłaty za mieszkania służbowe.

Do Pana Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Panów Prezesów sądów apelacyjnych oraz Panów Naczelników więzień.

W celu jednolitego stosowania przepisów o wymierzaniu opłaty za mieszkania służbowe zarządzam co następuje:

1) W myśl § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 82) opłata za mieszkanie służbowe wynosi zasadniczo 15% uposażenia; opłata ta jednak nie może być wyższa od kwoty czynszu, który należałby się za dane mieszka-

nie przy zastosowaniu norm § 3 lub 4 powołanego rozporządzenia. Czynsz ten, o ile dotyczy mieszkań służbowych, znajdujących się w budynkach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a spośród nie podlegających tej ustawie— w tych budynkach, które należą do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorialnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucji prawa publicznego, podlega niższe na okres do dnia 30 listopada 1937 r. w myśl dekretu z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 504).

Z powyższego wynika, że przy wymierzaniu opłaty za mieszkanie służbowe należy najpierw ustalić kwotę czynszu według norm § 3 lub 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1934 i dekretu z dnia 14 listopada 1935 r. Następnie w decyzji, ustalającej wysokość opłaty za mieszkanie służbowe, należy podać kwotę czynszu, obliczoną według § 3 lub 4 z ewentualną obniżką z mocy dekretu z dnia 14 listopada 1935 r., i obliczonej w ten sposób kwocie czynszu przeciwstawić sumę 15% uposażenia, wreszcie wymierzyć kwotę opłaty i wskazać termin, od którego opłata ma być pobierana.

Dokonane dotychczas na podstawie powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. ustalenia opłaty za poszczególne mieszkania służbowe są prawomocne mimo braku w danej decyzji obliczenia opłaty, sporządzonego według wskazówek poprzedniego ustępu, jeżeli od tej decyzji nie zostało wniesione odwołanie we właściwym terminie.

W razie powstania okoliczności, usprawiedliwiających podwyższenie lub niżenie opłaty za dane mieszkanie służbowe, należy poddać rewizji wymiar opłaty. Nowy wymiar opłaty stosuje się w tym przypadku od następnego miesiąca po powzięciu decyzji.

2) Przepisy § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1934 r., przy ustalaniu opłaty za mieszkania służbowe w budynkach wwniętych i podlegających ustawie o ochronie lokatorów, należy stosować w przypadku, gdy dane mieszkanie było wynajmowane w czerwcu 1914 r., jako osobny przedmiot naimu i czynsz za ten miesiąc jest znany. W innych przypadkach należy stosować normy § 4.

3) Ustalenie ogólnych stawek czynszowych dla różnych kategorii mieszkań, w granicach norm § 4 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r., należy do kompetencji urzędów wojewódzkich, sprawujących ogólny zarząd budynkami państwowymi (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 51, poz. 479, art. 2 p. b), przeto władza sądowa lub więzienna, powołana do wymierzenia opłaty za mieszkania służbowe, powinna przy obliczaniu kwoty czynszu według § 4 uwzględnić ogólne stawki czynszowe, ustalone przez właściwy urząd wojewódzki dla danej kategorii mieszkań. W związku z tym należy żądać od urzędu wojewódzkiego ustalenia ogólnej stawki czynszowej dla każdego mieszkania służbowego, a w braku usta-

lonych stawek czynszowych — zarządzić ustalenie wartości czynszowej danego mieszkania przez komisję przy udziale delegata władzy administracyjnej.

Warszawa, dnia 30 września 1936 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

**OKÓLNIK Nr 1817/II.G.S./36
w sprawie dopełniania obowiązku zgłaszania do ubezpieczenia.**

Do Panów Kierowników władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Wskutek zaniedbań niektórych Kierowników sądów, prokuratur oraz więzień, polegających na niedopełnieniu we właściwym czasie obowiązku zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia Ministerstwo Sprawiedliwości obciążane jest wydatkami na wypłacanie odsetek zwłoki a niejednokrotnie na wynagradzanie wyrządzonych nie zgłoszonym pracownikom szkód i strat, lub nawet na wypłacanie stałych rent odszkodowawczych.

Stwierdzam z całym naciskiem niedopuszczalność tego rodzaju zaniedbań i podkreślam, że winni pociągani będą do odpowiedzialności dyscyplinarnej, przy czym w każdym przypadku dochodzone od nich będą również i szkody materialne Skarbu Państwa.

Ponieważ obowiązek zgłoszenia do ubezpieczenia ma charakter ciągły, przeto odpowiedzialni za szkody Skarbu Państwa, spowodowane zaniedbaniem zgłoszenia, są wszyscy przełożeni danego funkcjonariusza w czasie, gdy ten obowiązkowi ubezpieczenia podlegał. To też każdy przełożony przy obejmowaniu kierownictwa powinien poddać rewizji listę podległych mu, nie zgłoszonych do ubezpieczenia pracowników, aby naprawić możliwie zaniedbania także i swych poprzedników.

O przypadkach takich opóźnionych zgłoszeń należy przedstawiać Ministerstwu wyjaśniające sprawozdania.

Warszawa, dnia 5 października 1936 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

OKÓLNIK Nr 1818/I. C./36

w sprawie doręczeń pism przez komorników.

Do komorników.

W związku z przepisem § 15 taksy za czynności komorników wyjaśniam co następuje:

Oprócz doręczeń, które stanowią samoistną czynność komornika, przewidzianą w odno-

śnych przepisach (§ 9 p. 1 taksy), komornik może doręczać wezwania, zawiadomienia i inne pisma osobiście lub przez swój personel zamiast przez właściwe organy doręczające np. pocztę, gminę lub przez organy sądowe. Za doręczenie takie, o ile nie następuje przy innej czynności egzekucyjnej w toku tego samego postępowania egzekucyjnego, komornikowi należy się 40 groszy i przy tym nie pobiera on wynagrodzenia za przejazd, gdy dokonywa doręczeń poza miejscowością, w której ma siedzibę.

Komornik nie powinien doręczać pism osobiście lub przez swój personel w razie, gdyby przypadające mu wynagrodzenie miało przekraczać opłatę za doręczenie należną właściwemu organowi doręczającemu.

Wyjaśnienie niniejsze uchyla okólnik w sprawie doręczeń pism przez komorników poz. 354 II Zb. r. i ok.

Warszawa, dnia 9 października 1936 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski

K O M U N I K A T

w sprawie powierzenia wykonawstwa robót wchodzących w zakres rzemiosł oferentom posiadającym karty rzemieślnicze.

Do wszystkich sądów i więzień — do wiadomości i stosowania.

Pismo Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 września 1936 r. Nr PR. II. 2/21. Przepisy prawa przemysłowego (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468 w brzmieniu ustawy z dn. 10 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) postanawiają, że trudnić się rzemiosłem można dopiero po uzyskaniu karty rzemieślniczej, którą wydają władze przemysłowe I instancji po wykazaniu się przez petenta posiadaniem odpowiedniego uzdolnienia zawodowego.

Przepis powyższy nie jest ściśle przestrzegany przez znaczną ilość osób prowadzących samoistnie rzemiosło. Przyczyną tego jest w przeważnej ilości wypadków brak odpowiednich kwalifikacji zawodowych, wymaganych do uzyskania karty rzemieślniczej. Mimo to osoby prowadzące nielegalnie rzemiosło podejmują się wszelkich prac, częstokroć nawet b. poważnych, którym w wielu wypadkach sprostać nie mogą, wywołując swą działalnością rozgoryczenie rzemiosła legalnego, widzącego w rzemiosle nielegalnym niebezpiecznego konkurenta, który nie ponosząc ciężarów publicznych, zwycięża rzemiosło legalne swą ceną, podważając równocześnie jakością wykonanej roboty zaufanie społeczeństwa do całego rzemiosła.

Zaznaczyć przy tym należy, że ten stan rzeczy, będący jawnym łamaniem przepisów, za-

wiera w sobie niebezpieczeństwo obniżenia poziomu rzemiosła, pociągając za sobą równocześnie poważne straty w gospodarstwie społecznym, wywołane niefachowością osób trudniących się rzemiosłem. Pozornie niska bowiem cena, wskutek nieumiejętnego wykonywania prac łączy się zwykle z poważnymi stratami materialnymi, a często nawet z niebezpieczeństwem zdrowia i życia ludzkiego.

Z memoriałów i skarg, napływających do Ministerstwa Przemysłu i Handlu od związków i stowarzyszeń rzemieślniczych wynika, że brak należytego zrozumienia powyższych zagadnień daje się zauważyć nie tylko w szerokich rzeszach społeczeństwa, lecz także w instytucjach publicznych, które ulegając sugestii pozornie niskich cen, powierzają wykonywanie robót rzemieślniczych osobom niefachowym i nielegalnie trudniącym się rzemiosłem.

W związku z tym mam zaszczyt uprzejmie prosić Pana Ministra o wydanie podległym organom administracyjnym i samorządowym zarządzenia, aby przy powierzaniu wykonawstwa robót, wchodzących w zakres rzemiosł, wymienionych w art. 142 powołanego wyżej prawa przemysłowego wymagały od oferentów posiadania kart rzemieślniczych.

Pozwalam sobie wyrazić przekonanie, że wydanie powyższego zarządzenia nie tylko przyczyni się w wysokim stopniu do akcji zwalczania nielegalnego rzemiosła, lecz także dzięki istotnie fachowej i wydajnej pracy umożliwi dalsze ograniczenie wydatków gospodarczych wymienionych instytucji.

K O M U N I K A T

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stempowych.

Do wiadomości urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Sprawiedliwości, stosownie do § 3 reg. og., zawiadamia, że w Nr Nr 22 i 24 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za 1936 r., pozycje 697 i 731, ogłoszono wykładnię ustawy o opłatach stempowych.

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

w sprawie art. 135 prawa o notariacie.

Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Cywilnej rozpoznawał na posiedzeniu niejawnym dnia 25 maja 1936 r. wniosek Ministra Sprawiedliwości z dn. 2 sierpnia 1935 r. L. I. C. 1316/9/1/34 o wyjaśnienie w trybie art. 41 § 1 u. s. p. zagadnienia prawnego:

„Czy i w jakim zakresie obowiązuje art. 135 prawa o notariacie po wejściu w życie kodeksu zobowiązań?”.

Po wysłuchaniu sprawozdania sędziów oraz wniosków prokuratora, Sąd Najwyższy uchwalił następującą zasadę prawną:

„Po wejściu w życie kodeksu zobowiązań art. 135 prawa o notariacie może mieć zastosowanie tylko do tych umów i aktów, które nie zostały uregulowane przez kodeks zobowiązań i co do których nadal obowiązują przepisy t. X cz. I Zw. pr. względnie innych ustaw, wymagające zgłoszenia dawnych umów i aktów do oblaty i przewidujące skutki niedokonania tego zgłoszenia”.

POSTANOWIENIE IZBY II KARNEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO.

w sprawie wykładni ustawy o amnestii z 1936 r.

Sąd Najwyższy, Izba II Karne, na posiedzeniu niejawnym dn. 5 maja 1936 r. w sprawie E. M. K., osk. z art. 41 i 48 rozp. Prez. Rzpl. z 24.VI. 1927, poz. 932, po rozpoznaniu kasacji Prokuratora Sądu Najwyższego w trybie art. 538 k. p. k. od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 lutego 1936 r.,

na mocy art. 538, 539, 524 k. p. k., postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 lutego 1936 Kz. 96/36, mocą którego uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach w składzie jednoosobowym z dnia 17 stycznia 1936 r. w zaskarżonej części, dotyczącej orzeczenia przypadku sum, uzyskanych ze sprzedaży drzewa w sprawie E. M. K. z art. 41 i 48 rozp. Prez. Rzpl. z 24.VI. 1927, poz. 932/32 Dz. Ust., za nieważne uznaje i sprawę właściwemu Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, celem jej ponownego rozpoznania w tym zakresie przekazuje.

Uzasadnienie.

1. Wykładnia art. 2 ust. 3 ustawy o amnestii z 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1), zastosowana w postanowieniu Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 lutego 1936 r. jest błędna.

Według art. 2 ust. 3 ustawy o amnestii „przepadek przedmiotów i narzędzi przestępstwa można orzec tytułem środka zabezpieczającego”. Przepis ten jest wzorowany na przepisie art. 85 kodeksu karnego i wprowadzony został do amnestii ze względu na potrzeby prewencji ogólnej. Ustawodawca najwidoczniej uważał, że sprawca przestępstwa „przebaczonego” na podstawie amnestii nie powinien w żadnym razie korzystać z owoców przestępstwa, jeżeli konfiskata tych owoców przewidziana jest przez ustawę; byłoby to równoznaczne już nie z przebaczeniem, lecz z premiowaniem przestępstwa i stanowiło zachętę do jego popełnienia na przyszłość. Gdy chodzi o narzędzia przestępstwa lub przedmioty zakazane w obrocie — konieczność orzeczenia ich przypadku, jako środka zabezpieczającego, nie wymaga bliższego uzasadnienia, gdyż jest oczywista sama przez się. Ponieważ jednak orzekanie przypadku, jako kary

dodatkowej, byłoby sprzeczne z istotą pełnej amnestii („przebaczenia”) — przeto ustawa, aby umożliwić przepadek, wprowadza konstrukcję środka zabezpieczającego. Co należy w konkretnym przypadku uważać za przedmiot lub narzędzie przestępstwa, kiedy wolno tylko (fakultatywnie), a kiedy należy (obligatoryjnie) orzec ich przepadek — rozstrzyga nie ustawa o amnestii, lecz wchodzące w grę przepisy prawa karnego materialnego. Artykuł 2 ust. 3 ustawy o amnestii w niczem nie narusza tych przepisów, zmieniając jedynie charakter odnośnej sankcji z kary dodatkowej na środek zabezpieczający. Użyte w art. 2 ust. 3 wyrażenie „można orzec” oznacza jedynie, iż orzeczenie przypadku, mimo pełnej amnestii, nie jest wyłączone, oznacza zatem prawo, władzę, „możność” orzekania, nie zmienia wszakże przypadku z obligatoryjnego na fakultatywny, jeżeli obligatoryjność jego wynika z przepisu materialnego.

Z wywodów powyższych wynika, że w przypadkach, określonych w art. 40 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ochronie lasów (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 111, poz. 932) należy zawsze orzec przepadek zajętego drzewa lub złożonej sumy zastępczej (art. 48 cyt. rozporządzenia).

Pogląd Sądu Okręgowego w Siedlcach, jakoby niemożność zawyrokowania o winie oskarżonego wyłączała dopuszczalność orzeczenia konfiskaty, jako środka zabezpieczającego, jest sprzeczny nie tylko z zapisem art. 2 ust. 3 ustawy o amnestii, który takiego zastrzeżenia nie zawiera, lecz także z systemem środków zabezpieczających, wprowadzonym przez kodeks karny (patrz art. 85 k. k.). Skoro art. 85 k. k. dopuszcza niewątpliwie orzeczenie przypadku, gdy postępowanie umorzono np.: z powodu istnienia przeszkód procesowych (np. abolicja) lub materialnych (przedawnienie) — nie wolno stosować innej wykładni do art. 2 ust. 3 ustawy o amnestii, który stanowi odpowiednik przepisu art. 85 k. k., gdy chodzi o abolicję wykroczeń. Błędny jest pogląd, że oskarżony wobec przepisu art. 11 ust. 2 amnestii nie ma możliwości oczyszczenia się z zarzutu wykroczenia.

Osoba, której grozi zastosowanie środka zabezpieczającego w postępowaniu w przedmiocie stosowania tego środka może bronić się, że wykroczenia nie popełniła, a sąd w trybie art. 50 k. p. k. nie tylko może, ale ma obowiązek sprawdzić zaofiarowane przez oskarżonego dowody. Przesłanką bowiem zastosowania środka zabezpieczającego jest ustalenie czynu zabronionego pod groźbą kary (p. art. 85 k. k.). Ustalenie to nie następuje oczywiście w formie orzeczenia o winie, lecz w postanowieniu o przypadku, przeciw któremu to postanowieniu służy oskarżonemu zażalenie (art. 16 ustawy o amnestii—art. 392 k. p. k.). W zażaleniu tym oskarżony może ponowić próbę „oczyszczenia się” z zarzutu popełnionego czynu zabronionego pod groźbą kary. Postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach jest sprzeczne z zasadami wyrażo-

nymi w orzeczeniu Sądu Najwyższego Nr 3K. 1134/32 (p. t. 28 pod art. 2 ust. 3 amnestii komentarza Bienkowskiego i Millera).

2. Postanowienie Sądu Okręgowego zapadło z obrazą przepisów o właściwości rzeczowej (art. 13 § 1 k. p. k.), jest przeto nieważne z mocy prawa (art. 14 i 520 k. p. k.). Zażalenie służy bowiem w zasadzie nie do sądu bezpośrednio wyższego w znaczeniu art. 13 i 14 (por. Zb. Orz. 37/32), lecz do wyższej instancji (art. 465 k. p. k.) w znaczeniu hierarchiczno-ustrojowym (art. 467 k. p. k.). Odmienne przepisy art. 385 k. p. k. jest przepisem wyjątkowym, co wyraźnie stwierdza art. 386 k. p. k., a przeto nie ulega wykładni rozszerzającej i bynajmniej nie może pretendować do roli zasady obowiązującej dla wszystkich form jednoosobowego sądu. Znaczenie jego jest ograniczone do trybu postępowania uregulowanego w rozdziale VII Działu I Księgi VII k. p. k., a zatem do postępowania w sprawach o występki i wykroczenia należące do właściwości sądowej. Natomiast wyjątkowe przepisy rozdziału VII obowiązują w postępowaniu karno-administracyjnym tylko o tyle, o ile ustawa wyraźnie je na to postępowanie rozciąga. Wynika to jasno z przepisu art. 545 k. p. k., który byłby zbędny, gdyby moc obowiązującą przepisów rozdziału VII księgi VII k. p. k. w postępowaniu

karno-administracyjnym opierać się na art. 644 k. p. k. Skoro zatem przepis art. 645 § 2 k. p. k. expressis verbis rozciąga działanie wyjątkowych przepisów art. 382 i 383 k. p. k. na postępowanie karno-administracyjne, milczy zaś o przepisie art. 385 k. p. k., — to należy przepis ten uznać w tym postępowaniu za nie obowiązujący. Ustawodawca chce, aby w postępowaniu karno-administracyjnym zażalenia na postanowienia sądu okręgowego rozstrzygał sąd apelacyjny. Tłumaczy się to tym, że w postępowaniu z art. 640 k. p. k. sąd okręgowy jest jedyną merytoryczną instancją i że ta jedyna instancja nie powinna załatwiać zażaleń we własnym, choćby powiększonym gronie. Inna jest sytuacja w postępowaniu z rozdziału VII księgi VII k. p. k., gdyż kwestie rozstrzygnięte przez sąd okręgowy w trybie art. 386 k. p. k. mogą być przeniesione do sądu apelacyjnego przez założenie apelacji (art. 475 k. p. k.). Ponieważ w postępowaniu karno-administracyjnym (art. 640 i in. k. p. k.) ta możliwość nie zachodzi — przeto ustawodawca przepis art. 386 k. p. k. z tego postępowania usunął. Na tym stanowisku stanął Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej orzeczeniu Nr 3K. 1134/32, skoro wyraźnie w nim stwierdza, że stronom służy na postanowienie o przepadku zażalenie do sądu apelacyjnego.

RUCH SŁUŻBOWY.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a				
	Sędziowie apelacyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie	
		Sędziowie okręgowi	Sędziowie śledczy	Sędziowie sprawujący kierownictwo sądu	Sędziowie grodzcy
Białowieża (s. o. w Białymstoku)				1	
Borynia (s. o. w Samborze)					1
Bydgoszcz					1
Gdynia				1	
Jarosław (s. o. w Przemyślu)				1*)	
Koronów (s. o. w Bydgoszczy)					
Łódź			1		
Poznań	5 c.	3 c.**)	1		
Sosnowiec		2 k.			
Turek (s. o. w Kaliszu)					1
Warszawa			2		
Włokowysk (s. o. w Grodnie)					1

*) Z mieszkaniem służbowym.

***) Dwa w wydz. cyw. zamiejsc. w Lesznie, a jedno w Poznaniu.

Uwaga: c.—oznacza wydz. cywilny.
k.—oznacza wydz. karny.

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska należy wносить w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika do właściwego prezesa sądu.

ADWOKATURA.

W okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie:

Wpisani na listę adwokatów:

Mgr Andrzej Kalimon z siedzibą w Chęcinach, mgr Anna Trachmanowa z Silberów z siedzibą w Sanoku, mgr Hinda Kanner z siedzibą w Sanoku, mgr Mieczysław Braun z siedzibą w Krakowie, ul. Sławkowska 3, mgr Juliusz Daniel 2 im. Grosskopf z siedzibą w Krakowie, ul. Dietla 66.

Przenieśli siedziby:

Mgr Wojciech Okręglak z dniem 3 sierpnia 1936 r. z Nowego Targu do Zakopanego, dr Adolf Urban z dniem 8 sierpnia 1936 r. z Krakowa do Proszowic, dr Zygmunt Abderman z dn. 4 sierpnia 1936 r. z Krosna do Krakowa, ul. Nowowiejska 31a.

Skreśleni z listy adwokatów:

Dr Izydor Friedeker z siedzibą w Krakowie z dn. 23 lipca 1936 r. wskutek przeniesienia siedziby do okr. Izby Adwokackiej w Warszawie, dr Edward Tarczyński z siedzibą w Gorlicach z dn. 5 sierpnia 1935 r., wskutek przeniesienia siedziby do okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

wskutek śmierci:

Dr Zygmunt Lachs z siedzibą w Krakowie z dn. 5 sierpnia 1936 r., dr Kazimierz Nowak z siedzibą w Nowym Sączu z dn. 16 sierpnia 1936 r., dr Wojciech Pepera z siedzibą w Żywcu z dn. 7 września 1936 r., Salomon Oberlaender z siedzibą w Krakowie z dn. 8 września 1936 r.;

wskutek zgłoszenia wystąpienia:

Dr Antoni Łucki z siedzibą w Wiśniczu z dn. 4 sierpnia 1936 r.

W okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Przenieśli siedziby:

Dr Dawid Berstein, adw. w Kozowej, z dn. 25 czerwca 1936 r. z Kozowej do Słobody Złotej; dla likwidacji spraw bieżących jego kancelarii ustanowiono substytutą adw. Teodozjusza Lisikiewicza w Samborze. Dr Dawid Buchsbaum, adw. w Gródku Jagiell., z dn. 9 lipca 1936 r. z Gródka Jagiell. do Stryja; dla likwidacji spraw bieżących jego kancelarii ustanowiono substytutą adw. dr Izraela Agida w Gródku Jagiell. Dr Marek Kurzrok, adw. w Kozowej, z dn. 1 września 1936 r., z Kozowej do Brzeżan; dla likwidacji spraw bieżących jego

kancelarii ustanowiono substytutą adw. dr I. Sobla w Kozowej. Dr Ludwik Landesberg, adw. we Lwowie, z dn. 1 września 1936 r., ze Lwowa do Tarnopola; dla likwidacji spraw bieżących jego kancelarii, Pasaż Hausmana 3a, ustanowiono substytutą adw. dr Dawida Lauterpachta we Lwowie, ul. Kopernika 19. Dr Roman T. Słaczka, adw. we Lwowie, z dn. 20 lipca 1936 r., ze Lwowa do Gdyni, ul. 10 Lutego Nr 24/1; dla likwidacji spraw bieżących jego kancelarii ustanowiono substytutą adw. dr Jana Pierackiego we Lwowie, pl. Mariacki 8, i zarządzono skreślenie dr Romana Słaczki, adw. we Lwowie, z listy adwokatów okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie. Seweryn Kazimierz Tuziak, adw. w Krakowcu, z dn. 7 sierpnia 1936 r., z Krakowca do Janowa k. Lwowa; dla likwidacji spraw bieżących jego kancelarii ustanowiono substytutą adw. dr Michała Kaczmarskiego w Krakowcu. Dr Józef Lem, adw. we Lwowie, z dn. 9 maja 1936 r., ze Lwowa do Łodzi — wobec czego zarządzono skreślenie dr Józefa Lema, adw. we Lwowie, z listy adw. okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Skreśleni z listy adwokatów:

wskutek śmierci:

Mgr Iwan Fedak, adw. w Starym Samborze, dn. 21 sierpnia 1936 r.; likwidację bieżących spraw jego kancelarii zlecono substytutowi dr Janowi Maksymczukowi, adw. w Starym Samborze. Dr Henryk Löwenherz, adw. we Lwowie, dn. 9 lipca 1936 r.; likwidację spraw bieżących jego kancelarii zlecono substytutowi mgr Maurycemu Ziserowi, adw. we Lwowie, ul. Kołłątaja 10. Dr Ignacy Maus, adw. w Przemyślu, dn. 22 lipca 1936 r.; likwidację spraw bieżących jego kancelarii zlecono substytutowi dr Sinie Morgenrothowi, adw. w Przemyślu. Dr Gabriel Rotter; likwidację spraw bieżących jego kancelarii zlecono substytutowi Juliuszowi Pawłowi Bełtowskiemu, adw. we Lwowie, ul. Zielona 6. Dr Włodzimierz Sas Kulczycki, adw. we Lwowie, dn. 30 czerwca 1936 r.

Zarządzone uchwałą z 29.II. 1936 r. L. Og. 540/36 tymczasowe zawieszenie adw. dr Leopolda Aszkenazego w Założcach uchylono uchwałą Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej we Lwowie z dn. 11.VII. 1936 r. L. Sd.118/36.

Z dniem doręczenia tej uchwały dr Leopold Aszkenazy, adw. w Założcach, nabywa prawo swobodnego wykonywania adwokatury.

W okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu:

Wpisani na listę adwokatów:

Michał Teodor Kostecki z siedzibą w Toruniu; Gitel Lipińska z siedzibą w Poznaniu; Erazm Pawski, adw. z Warszawy, z dn. 31 lipca 1936 r., z siedzibą w Aleksandrowie Kujawskim; dr Roman Słaczka, z dn. 7 lipca 1936 r., z siedzibą w Gdyni; Witold Wedegis, z siedzibą w Gdyni.

W okręgu Izby Adwokackiej w Wilnie.

Wpisani na listę adwokatów:

Czarny Gierc, z siedzibą w Wilnie, ul. Siemakowskiego 24; Haliczcer Godel, z siedzibą w Grodnie, ul. Piaskowa 21 m. 4; Majewski Jan, z siedzibą w Sejnach.

Wpisani na listę aplikantów adwokackich:

Bohdanowicz Henryk pod patronatem adw. Władysława Sieniewicza, z miejscem zamieszkania w Grodnie, ul. Łubińska 7; Tyszko Michał pod patronatem adw. Jana Łuczywka, z miejscem zamieszkania w Wilnie, ul. Oszmiańska 6 m. 2.

Skreśleni z listy adwokatów:

Sołtan Mieczysław wskutek śmierci.

Skreśleni z listy aplikantów adwokackich:

Czarny Gierc, wobec wpisania na listę adwokatów tegoż okręgu, Haliczcer Godel, wobec

wpisania na listę adwokatów tegoż okręgu, Totwen Stanisław na skutek decyzji Rady.

BIBLIOGRAFIA.

Nakładem Wydawnictwa Piotrkowskiego Stowarzyszenia Prawników wydano komentarz pt.: „Przepisy o ochronie lokatorów” w opracowaniu sędziego sądu okręgowego Konstantego Apołłowa. Książka zawiera oprócz komentarza do jednolitego tekstu o ochronie lokatorów orzecznictwo sądowe, motywy ustawodawcze, przepisy związkowe oraz skorowidz alfabetyczny.

SPROSTOWANIE.

W okólniku Nr 1807/I.M./36 w sprawie zmiany organizacji władz, prowadzących w Niemczech rejestr skazanych (Dz. Urz. z 1936 r. Nr 13) w ust. 2 zamiast: „zdanie drugie” powinno być: „zdanie trzecie”.

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Państwowej w Warszawie.

Nr. 84592.

Konto czekowe w P. K. O.: Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 30122.

Cena 25 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł kwartalnie, 8 zł rocznie. Prenumeratę opłacać należy przynajmniej na tydzień przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje spowodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego należy wnosić niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.